

Jacob Paul Josephus Jitta (1893) **de achtennegentig jaar jonge 'stamoudste' der Civielen.**

Over studeren in Delft anno 1910 en de heroïek van de betonpionier.

Aan de hand van formules uit 'een boekje' bouwde hij de Noordersluis van IJmuiden,

(Foto: Dienst Gemeentearchief Velsen) **als bakte hij cake vanuit een kookboek.**

Mijn prof had geen vertrouwen in 'beton met ijzeren staven'

In 1910 ben ik begonnen, dus eigenlijk ben ik nu eenentachtigste-jaars. Studeren doe ik natuurlijk niet meer. Tegenwoordig kijk ik de vaktijdschriften nog wel door, maar als het te ingewikkeld wordt sla ik het over. Zeventien jaar was ik toen ik van de HBS kwam; eigenlijk te jong om in Delft te gaan studeren. Als zeventienjarige jongeling, heb je nog helemaal geen idee van het leven. Het voordeel van Delft is echter dat je er het leven en jezelf leert kennen. Tijdens de academische studie leer je van je tekortkomingen en fouten.

Hondenportie

Mijn vader was dokter en je zou denken dat zoonlief dan medicijnen gaat doen. Maar ik had gewoon zin in een technische studie en ik denk dat Civiel een goede keuze was. Er waren in die tijd twaalfhonderd technische studenten in Delft. Ongeveer de helft was corplid. Als corplid had je een groentijd die wel ruw was, maar het werd nooit handtastelijk. Je zat op de grond al die tijd en werd dan ondervraagd over seksuele kwesties en dat soort dingen. Ik herinner me niet dat er ooit ongelukken gebeurden. In Delft woonde ik op een dure kamer van wel dertig gulden in de maand. De goedkoopste was acht gulden. Je had zo'n tachtig gulden in de maand om van te leven. Als we geen geld meer hadden, gingen we 'op de kroeg' eten. Dan nam je voor veertig cent een 'hondenportie', bestaande uit een biefstuk en een portie rijst. Had je nog wat geld, dan nam je er een kommetje jus voor een dubbeltje bij. Die biefstuk was trouwens goed te eten.

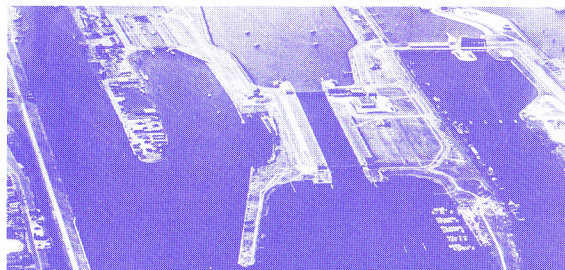
WO I

De eerste jaren liep ik nauwelijks college en maakte alleen maar plezier en pret. Die periode werd ruw onderbroken door het begin van de eerste wereldoorlog, in 1914, en ik in militaire dienst moest. Ik ging toen wat

vlotter studeren en in 1918 ben ik afgestudeerd, maar zat nog steeds in militaire dienst. Ik solliciteerde bij de Spoorwegen en bij de Waterstaat. De Spoorwegen wilden me wel hebben, maar dan moest ik wel zelf zorgen dat ik uit dienst kwam. Dat was natuurlijk erg lastig in 1918. Bij Waterstaat daarentegen, zeiden ze me: 'Wij zorgen er wel voor dat je uit militaire dienst komt'.

Beton met ijzeren staven

Bij de Waterstaat verdiende ik honderdvijftig gulden in de maand. In negentienachtien ben ik onmiddellijk als civiel-technicus aan de slag gegaan en kwam te werken bij de Noordersluis te IJmuiden. De oude officieren bij de Waterstaat waren brave mensen, maar ze hadden betrekkelijk weinig kennis van de techniek van beton. Toen ik in Delft kwam, wist bijna niemand iets van gewapend beton af. In 1918 was er wel een prof die iets deed aan dat onderwerp, maar ik had te weinig tijd om te studeren. Vanuit militaire dienst kreeg je slechts een paar maanden verlof om alleen die colleges te lopen die strikt nodig waren. Ik weet nog heel goed dat die prof in de Waterbouwkunde, Berends, in 1912 zei: 'Tegenwoordig gebruikt men wel beton met ijzeren staven erin. Daarin heb ik geen vertrouwen'. Dat geeft aan wat ik van gewapend beton kende: er geen vertrouwen in hebben.

Omdat er bij de Waterstaat niemand was die grote bouwwerken als de IJmuider sluis wist aan te pakken, moest ik het wel zelf doen. Ik heb alles van de sluis ontworpen; deuren, beton, alles! Omdat ik, zoals ik al zei, niet veel van beton afwist - weet ik trouwens nog niet - haalde ik formules uit boekjes en heb ik in de praktijk ervaring opgedaan. De formules vertelden me hoe ik het moest doen; dat je er zoveel wapening in moest doen etc. Enfin, de sluis bestaat nu ruim 60 jaar en doet het nog steeds goed.

'Ondergeschikten'

De Waterstaat hield eigenlijk niet van mij. Ik deed namelijk niet aan 'ondergeschikten', maar had medewerkers. Waterstaat vond dat heel erg, want daarmee ondermijnde je het gezag, zo dacht men. De twaalf mensen die ik eerder noemde, medewerkers aan de Noordersluis te IJmuiden, werkten echter allemaal als paarden. Ze zagen er zelfs niet tegenop om door te werken op Sint Nicolaasavond. Dat was toch zéér ongebruikelijk toen. Tientallen sluizen heb ik ontworpen; die van IJmuiden, de Beatrixsluis in Vreeswijk, het sluizen-complex te Harlingen. Overal heb ik sluizen liggen; Vlissingen, Lemmer, Tiel, etc. Ik ben begonnen en geëindigd bij de Waterstaat. Mijn hobby, het ontwerpen, was mijn werk; van 1918 tot 1958 en zelfs na mijn pensionering. Ik ben me altijd Delftenaar blijven voelen. Civiel ingenieurs van boven de zeventig houden nog ieder jaar een diner. Al jaren ben ik verreweg de oudste aanwezige. Na mij komt er tien jaar niks. Degenen die nog leven, zitten aan huis gekluisterd. Gelukkig had ik dat niet, dus was ik overal waar ik kwam de oudste. Jaargenoten heb ik niet meer. Als ik nu in de lustrumoptocht zou lopen, zou ik de enige eenentachtigste-jaars zijn en na een heel lang hiaat zou pas de volgende komen. Toch vind ik het prettig om oud te zijn; ik heb veel mooie herinneringen.